

Světlo ciziny

Stanislav Struhar

Stanislav Struhar: *Das Licht der Fremde*

Přeložila Ingeborg Fialová-Fürstová

Doslov napsala Gilda Lopes Encarnação

 Bundesministerium
Wohnen, Kunst, Kultur,
Medien und Sport

Kniha vychází s podporou rakouského Spolkového ministerstva pro
bydlení, umění, kulturu, média a sport

Copyright © Stanislav Struhar, 2026

Wieser Verlag GmbH, Klagenfurt/Celovec, 2026

Translation © Ingeborg Fialová-Fürstová, 2026

Doslov © Gilda Lopes Encarnação, 2026

ISBN 978-80-7511-850-9

ISBN 978-80-7511-851-6 (epub)

ISBN 978-80-7511-852-3 (pdf)

Mraky se ztrácely v dálce, nebe bylo úplně modré a teplé světlo zářijového slunce se rozlévalo nad městem, jež si hluboko dole hrálo s jeho barvami. Oskar dlouho pozoroval město pod sebou, pozoroval to světlo, až letadlo nabralo kurz k letišti a přistávací dráha se přiblížila. Do zorného pole se mu mezi sedačkami vsunula jemná tvářička malého hnědovlasého děvčátka, jež se na něj usmálo. I on se usmál, děvčátko se zachichotalo, ucuklo a zmizelo mu z očí. Letadlo přistálo, Oskar se otočil k okénku a čekal. Čekal s očima upřenýma do světla jako tehdy v létě, když mu bylo osmnáct a on poprvé navštívil svého otce tady ve Valencii. I tehdy vystoupil z letadla jako poslední, a sotva vešel do letištní haly, už otce spatřil, viděl ho, jak stojí u stěny a dívá se na lidi, kteří proudili kolem. Teď si ho otec všiml, vyšel mu v ústrety, sevřel ho v náručí, pustil a řekl, že tentokrát musí zůstat déle. Ne jen jeden týden, dodal hlasem, který zněl chabě, a oči se mu smutně zaleskly. Dlouho se zdržet nemůže, odpověděl Oskar, je nezaměstnaný, musí si ve Vídni shánět práci a kromě toho by měl špatné svědomí. Proč by měl mít špatné svědomí, zeptal se otec.

„Protože kvůli mně nemůžete pronajímat byt a peníze přitom potřebujete,“ odpověděl Oskar, načež otec řekl, že

může v bytě bydlet tak dlouho, jak bude chtít. Núria že už se těší, až ho zase uvidí, dneska si ale volno vzít nemohla, pokračoval otec cestou na zastávku metra a vysvětlil Oskarovi, že Núria má nové místo, pracuje jako finanční poradkyně. U něho že je ale všechno při starém, pořád je v téže firmě, vyprávěl cestou, v odbytu. Když vystoupili, utichl. Vyšli z metra a kráčeli ulicí se spoustou obchodů a restaurací a před nimi už se zdvihala Ermita de Santa Llúcia, malý, krásný kostelík trůnící před Parc de l'Hospital. Jestli by cestu našel i sám, zeptal se otec, když na další ulici pod větvemi stromů zamířil k těžkým tepaným dveřím, a Oskar se rozhlédl. Ano, jistě, odpověděl, poté vešli do široké chodby se schodištěm, nastoupili do malého výtahu. Trhnutím se dal výtah do pohybu, líně a třaslavě směřoval vzhůru do nejvyššího patra, a když tam dorazil, rozhostilo se schodištěm ticho. Obyčejné bílé dveře naproti výtahu, jež vedly ke společné terase, působily skoro strašidelným dojmem, na schody se kladlo tlumené světlo, jež schodiště oživovalo. Otec otevřel jedny ze dvou velkých, starých hnědých dveří zapuštěných do protilehlých stěn a schodištěm se rozlilo světlo z prosluněného bytu. Byt se nezměnil, tmavohnědý nábytek zaplňující oba pokoje nezestárl, malá kuchyň tiše spočívala v ústraní. Oskar postál u okna v ložnici, pohlédl do velkého dvora. Otevřel okno. Klouzal pohledem po několikapatrovém domě bez balkónů naproti, který byl bílý jako všechny domy tady, a nakonec spočinul pohledem na střešní terase, jež se tetelila v prudkém slunci. Jak se daří matce, chtěl vědět otec, který k němu zezadu přistoupil. Dobře, odpověděl Oskar dvojslabičně, otec se zeptal, zda stále ještě pracuje v téže firmě. Ano, v kanceláři, řekl Oskar a otec se zeptal, jestli se s matkou pohádal. Trošku, připustil Oskar. Jestli se

s matkou hádá často? V poslední době docela ano, kvůli prkotinám, ale teď bude mít matka byt sama pro sebe a bude mít klid, vysvětlil Oskar a oba zmlkli. Když se přistěhoval do Valencie, často u tohoto okna stával, řekl otec a Oskar se zeptal, jak k tomuhle bytu vlastně přišel.

„Našla ho Núria. Většinu peněz, co jsem zdědil po rodičích, jsem dal vám, ze zbytku jsem koupil tenhle byt. Tehdy byl ještě levný.“

„Mrzí mě, že jsem prarodiče nepoznal.“

„O rok později našla Núria větší byt, rodiče jí vypomohli, tak jsme se přestěhovali tam. Ale tenhle jsme si nechali a pronajímáme ho.“

„Je krásný,“ řekl Oskar a k uším mu dolétly dětské hlásky. Podíval se dolů, podíval se k jednomu z vedlejších domů, kde byla školka. Děti vybíhaly ze dveří, malé, roztomilé děti různého původu, celým dvorem se rozléhal jejich radostný křik. Holčička a chlapec nasedli na kola a beze slova vyrazili, oddělili se od ostatních.

„Ty sis ve školce nikdy nechtěl s nikým hrát a byl jsi tak tichý, že jsme si o tebe dělali starosti,“ řekl otec s pohledem upřeným na děti, a Oskar si všiml, že chlapec seskočil z kola a mlčky se díval za děvčátkem, které dál pokračovalo samo, vyjelo ven ze dvora.

Pomalou otevřel oči a zadíval se do všudypřítomného, nádherně jasného ranního světla. Vstal z postele, z velkého, měkkého dvoulůžka a šel do obývacího pokoje. Otevřel okno. Pak ještě otevřel dveře na terasu a obrátil se ke knihovně, jež trůnila mezi oknem a starým krbem. Už je to deset let, co tu stál poprvé a díval se na knížky v regálu, a přece si na jednotlivé tituly ještě vzpomínal. Zazvonil mu mobil. Jaký byl let a jestlipak mu otec a jeho přítelkyně přišli na

letišť naproti, ptala se matka. Odpověděl a ona chtěla ještě vědět, co včera dělali. Byli doma, dlouho si povídali, odpověděl a začaly bít zvony z kostela Ermita de Santa Llúcia, jejich zvuk nevťiravě vylouzl do pokoje. Otočil se k terase, a zatímco si povídal s matkou, díval se do dálky. Zvony utichly, rozloučil se s matkou, vyšel ven na terasu. Před očima se mu tyčily domy, staré i nové, vzájemně velmi odlišné, celá čtvrť byla zcela ponořená do horkého slunečního svitu. Kam oko dohlédlo, všude balkóny a terasy, prádlo rozvěšené na šňůrách, pohupující se v lehkém vánku, hlučný život ulice. Oskarovu pozornost upoutal racek, díval se, jak se vznáší po nebi a mizí ve stínu starého města. Přistoupil ke kamennému zábradlí, naklonil se a pohlédl na terasu patřící k bytu pod ním. Zase se narovnal a obrátil se k fíkusu ve velkém květináči stojícím v koutě. Pohládl ho po listech, uchopil konvičku postavenou pod kohoutkem u zdi, naplnil ji vodou a fíkus zalil. Zalil i menší květináče na zábradlí, vrátil se z terasy do bytu. Oblékl se, vyšel ven, krácel ve stínu stromů ulicí, díval se do výkladních skříní obchodů. Přešel ulici, zabočil za roh a blížil se kostelu Ermita de Santa Llúcia. Vstoupil dovnitř. Vstoupil do měkkého světla. Díval se na lidi sedící v lavicích, díval se na kněze stojícího před oltářem. Došel k poslední, prázdné řadě, posadil se. Pozoroval prostou krásu kostela, stále znovu se očima zachycoval o jemné, skromné barvy, jež skoro nadpozemsky zdobily zdi interiéru. Znovu se podíval na lidi, kteří byli stejně tiší jako ty barvy, na promlouvajícího kněze. Kněz lehce pozdvihl paže, zazněla varhanní hudba, lidé se zvedli. Stará paní, jež stála v jedné z předních lavic vedle starého pána, začala zpívat, její hlas se vznášel kostelem osaměle a stísněně. Starý pán svěsil hlavu, vzal paní za ruku a Oskar se zvedl,

otočil se a vyrazil ke dveřím. Vyšel ven do slunečního jasu, zamířil k Parc de l'Hospital a obklopen zpěvem ptáků se vnořil do stínu stromů. Podíval se na lavičky, které byly všechny obsazené, a dotkl se pohledem několika bezdomovců, kteří tu v ústraní posedávali po trávníku. Ještě si vzpomínal na toho starého pána se psem. Pes očividně zestárl a pán byl také mnohem chatrnější, tmavé oči se mu unaveně leskly. Ozval se smích, dvě dospělé dívky se zvedly z lavičky a spěchaly ven na ulici. Rozšuměly se palmové listy, odněkud zavýsklo dítě. Oskar si sedl na uvolněnou lavičku a zadíval se na historickou budovu bývalého špitálu, kde dnes byla knihovna. Z jejích dveří právě vyšli žena a muž, mladí a elegantně oblečení, drželi se za ruku a mířili k zahradní restauraci za parkem. Na lavičce blízko restaurace seděl s nohou přes nohu starý muž v bílém obleku, byl zahloubaný do četby novin. Ticho parku proťal křik racka, Oskar vzhlédl. Viděl, jak racek plachtí nad korunami stromů, jak usedá na ruině staré kamenné brány na okraji parku. Ozvala se houkačka sanitky, Oskar zahlédl, jak racek roztáhl křídla, zvedl se do vzduchu, přeletěl silnici a zmizel za střechou jednoho z domů. Teplý vánek pohladil Oskara po kůži, palmové listy se zase rozšuměly, pohled mu zabloudil k soše válečníka z Moixentu. Ale jen na chvíli, protože současně zahlédl půvabnou ženu, na niž si ještě pamatoval, vzpomínal si, jak tudy před deseti lety vozila paní na invalidním vozíku. Oblečená do prostých světlých šatů nosila pořád ještě černé vlasy zastřižené k ramenům, její tmavé oči byly ale zakalené smutkem. Zamávala na starého bezdomovce, sedla si na lavičku, svěsila hlavu, podívala se do mobilu. Oskar vstal a opustil park. Došel k Museu Valencià de la Il·lustració i de la Modernitat, když náhle v jednom z oken spatřil

zrcadlový obraz své tváře. Zůstal stát. Podíval se obrazu do očí, jež se leskly jako dva modré kameny. Pozoroval se. Svou černou košili, černé kalhoty, světle blondaté vlasy padající k ramenům. Svou tvář. Hladkou, bledou tvář, jež mu hleděla strnule vstříc a mlčela.

Před očima se mu v celé své mohutnosti tyčila dvojice věží, Torres de Serranos, zůstal před nimi stát, studoval jejich zdi ze starého, tvrdého kamene ponořené do večerního světla. Prošel branou, jež spočívala mezi věžemi, vešel do starého města, kráčet uličkami, jež ležely stranou největších pamětihodností a nebyly plné turistů. Před jedním z domů zpomalil, přistoupil ke dveřím, stiskl zvonek. Čekal. Vstoupil do věčné tmy holé chodby a nastoupil do těsného výtahu. Když z něj v nejvyšším patře vystoupil, pozdravil ho otec, který čekal u dveří. Ještě ho otec požádal, aby odteď mluvil jen španělsky, pak vešel do bytu. Oskar ho následoval, prošel chodbou, vešel do obýváku, v ústretu mu vykročila Núria, bosa, v krátkých bílých šatech, s drdůlkem hnědých vlasů na hlavě, políbila ho na obě tváře, prohlédla si ho a pohladila ho po ramenou. Už je z něj dospělý muž a je otci ještě podobnější než dřív, řekla a v jejích velkých hnědých očích to živě zajiskřilo. Vypadala křehce a půvabně a skoro se nezměnila, člověk si mohl snadno pomyslet, že věkový rozdíl mezi ní a otcem je větší než jen deset let. Jídlo že už je připravené, ať si sedne ke stolu a společně s otcem odběhla do kuchyně. Oskar se rozhlédl po elegantním světlém nábytku ve žlutě vymalovaném pokoji, vyšel na terasu. A když si pak sedl ke stolu, otec a Núria přinášeli jídlo.

„Však víš, takhle skvělou paellu dostaneš jen u nás,“ řekl otec a posadil se ve stejném okamžiku jako Núria.

Už se na ni těšil, odpověděl Oskar a Núria se ho zeptala, co dělal včera. Řekl jí to, zeptala se, jestli se mu Valencie líbí stejně jako předtím. Ano, zamumlal. Jestli uvažoval o tom, že by tu zůstal nastálo? Ale ano, odpověděl, ovšem není si jistý, jestli by tu zvládl znovu začít.

„Tvůj otec to zvládl, tak to zvládneš taky,“ řekla rozhodným hlasem.

„On měl tebe, tak to měl lehčí,“ mínil Oskar.

„Ty máš nás, pomůžeme ti,“ řekl otec, ale Oskar namítl, že je nechce obtěžovat, že mají jistě svých starostí dost, že by se u toho necítil dobře. Co to plácá, oni jsou přece jeho rodina, napomenul ho otec, a Núria se na Oskara podívala, ujistila ho, že by mu brzy našli práci. Asi není lehké uchytit se v cizí zemi, mínil Oskar, ale Núria zavrtěla hlavou. Mluví přece dobře španělsky a otec jí svěřil, že se naučil i portugalsky. Jedna její kamarádka se odstěhovala do Lisabonu a daří se jí tam skvěle, řekla Núria a vyprávěla, že si ta kamarádka ale nejprve vůbec nebyla jistá, zda zvládne žít v cizině. Jestli tam žije sama, chtěl vědět Oskar. Ne, se svým mužem, je Portugalec, odpověděla Núria.

„Však ty taky nejsi sám, a mohl bys tu třeba studovat,“ řekl otec. To že už zkoušel ve Vídni, namítl Oskar, ale otec navrhl, že to přece nemusí být zase komparatistika. Proč toho studia vlastně nechal, zeptala se Núria a Oskar odpověděl, že ho to nebavilo. A kromě toho se chtěl konečně postavit na vlastní nohy. Otec se zeptal, jestli bylo zábavnější dělat číšníka. To ne, ale byl rád, že vůbec sehnal nějaký job. Kdyby kavárna nemusela zavřít, byl by tam patrně ještě pořád, vysvětlil Oskar a vyprávěl o práci v kavárně. Když otec a Núria posbírali nádobí a odešli s ním do kuchyně, zvedl se, přistoupil ke kamennému zábradlí, podíval se dolů na ulici a kroužil pohledem po střeších

domů. Jestlipak už volal matce, zeptal se otec, když se vrátil z kuchyně, Oskar přisvědčil. Jestli matka někoho má, chtěl otec vědět.

„Nikdy s nikým nežila od té doby, co jsme zůstali sami,“ odpověděl Oskar a otec si povzdechl. Vyprávěl pak, jak se s ní seznámil na ekonomické fakultě ve Vídni.

„Když jsme spolu začali chodit, byl jsem přesvědčen o tom, že ona je ta pravá.“

„Protožes naslouchal svému srdci.“

„Pak ses narodil ty a my byli šťastní, jenže pak jsme se začali hádat a hádali jsme se čím dál častěji, což ti jistě neušlo,“ řekl otec a Oskar svěsil hlavu. Kvůli prkotinám, řekl. Ještě nebyli dost zralí a jako zaměstnaní rodiče byli zkrátka přetížení, snažil se to otec omlouvat a Oskar si vzpomněl, že mu matka kdysi vyjmenovala stejné důvody pro jejich rozvod. S Núriou se nikdy nehádá? Ale ano, jistěže jsou tu občas nějaké drobné hádky, odpověděl otec a Núria vešla na terasu. Byla převlečená, měla teď na sobě růžové šaty ke kolenům, modré boty a modré šperky, byla lehce namalovaná a usmívala se, vlasy jí volně proudily kolem ramen. Byl by čas na procházku, mínila, otec se usmál a zeptal se, co to je za šaty. Koupila si je především, odpověděla Núria a otec je pochválil, jsou krásné. Pak šli ven, procházeli se po ulicích. Jestlipak si ještě na něco pamatuje, zeptala se Núria a Oskar vyprávěl, že na Valencii myslíval často, vyprávěl, co všechno by chtěl v příštích dnech vidět. Na Plaça de la Reina ale náhle zmlkl a Núria se zeptala, jestli to náměstí ještě poznává. Tolik se tu toho změnilo. Rozhlédl se po té spoustě lidí, kteří tu postávali anebo posedávali po opravených kamenných lavičkách, a Núria řekla, že tu člověk zaslechne všechny možné jazyky, taky němčinu. Jestli někdy nepřemýšlela o tom, že

by se naučila německy, zeptal se Oskar. Ne, odpověděla a Oskar zase mlčel. Díval se na ostrůvky zeleného trávníku. Na stromy a květiny. Na barvy. Na světla. Na obchody a restaurace. V jedné zahradní restauraci blízko Catedral de València se posadili, a zatímco Núria a otec vyprávěli o renovacích, pozoroval Oskar historické budovy, jež obklopovaly náměstí. Kde se spolu vlastně seznámili, zeptal se a sledoval muže a ženu, oba byli staří a vyzáblí, seděli před vchodem do katedrály na zemi a žebrali. Ve Vídni, odpověděl otec a vyprávěl, jak Núriu oslovil v kavárně, kde seděla se svými kamarádkami. Bylo to prý chvílku po rozvodu, nedařilo se mu tehdy dobře, dodal a Núria doplnila, že to na něm poznala. Jak spolu mluvili, zeptal se Oskar. Anglicky, odpověděl otec a Núria vyprávěla, že se pak ve Vídni sešli ještě jednou. A když se pak vrátila do Valencie, každý den si telefonovali. Po dvou týdnech si tu zamluvil hotel, řekl otec a vyprávěl, že tu strávil jen pár dní, město že ho ale okouzlo. Ve Vídni se pak intenzivně učil španělsky, ještě dvakrát Núriu navštívil a nakonec zůstal natrvalo, pokračoval otec, ovšem Oskar ho přerušil, zeptal se, jestli se tu cítil být přijatý.

„Ale ano, měl jsem pocit, že mě tu přijali, ačkoli Núriini rodiče vlastně nebyli moc ochotni mě akceptovat.“

„Proč ne?“

„Měli dojem, že se k sobě nehodíme; o deset let starší chlápek, navíc cizinec, na toho nebude spoleh, jednoho krásného dne se bude chtít vrátit domů a holce zůstanou oči pro pláč,“ vysvětlil otec a Oskar se zeptal, jestli Núriini rodiče mezitím svůj názor změnili. To neví, vídá je jen zřídka, odpověděl otec a Oskar si všiml, že se Núria odvrátila a s očima upřenýma na náměstí nezúčastněně mlčela.

Autobus zastavil, dovnitř se nahrnuly mladé dívky a chlapci, pláclí sebou na sedačky, mluvili, bavili se o nějakém filmu. Autobus se rozjel, Oskar se obrátil k oknu, pozoroval obchody a restaurace, jež klouzaly kolem, na pasanty, kteří zalidňovali ulici. Záhy se objevil přístav, Port de València, autobus zpomalil, mládež vstala ze sedaček a připravila se k vystupování. Náhle Oskar zaslechl, že dvě dívky se spolu baví německy, mluví o bikinách, které zahlédly v jednom krámkě. Že jim nerozumí, řekl jeden z chlapců a chtěl vědět, o čem se baví, ale děvčata mu to neprozradila, jen se smála. Autobus zastavil, mládež vystoupila, Oskar se zadíval na přístavní budovy a jeřáby, klouzal pohledem po nesčíslných kontejnerech. Autobus zabočil do další ulice, po obou jejích stranách se tyčily staré čínžáky, které by potřebovaly renovaci a jejichž okna a dveře byly strnulé, bez pohybu. Na konci ulice Oskar vystoupil a pohled mu padl na malou zahradní restauraci, jež byla poloprázdná a působila stejně smutně jako v den, kdy tu byl poprvé s otcem a Núriou. I tehdy bylo nedaleké velké parkoviště poloprázdné a krátká, temná ulička za ním počmáraná starými graffiti spočívala v těžkém stínu. V kročil do uličky, vkročil do jejího stínu, a když se mu nad hlavou zase rozzářilo slunce, prostírala se před jeho očima promenáda a pláž. Po promenádě proudili chodci a cyklisté, na trávníku cvičili senioři. Mladí lidé seděli chráněni stínem štíhlých, vysokých palem, jež promenádu lemovaly, zahrádky a restaurace byly zatím tiché. I na pláži byl klid, jemný písek byl příjemný na dotek. Oskar se pomalu blížil k moři, těsně u vody se převlékl do svých starých černých plavek. Pohlédl k přístavu v dálce, k jeřábům, ke kontejnerům, spatřil dva velké zaoceánské výletní parníky, jež v přístavu kotvily. V hlavě mu vyta-

nula vzpomínka na výletní parník, který tu viděl s otcem a Núriou, a jak si tehdy představoval, že je na palubě sám a opuštěný a musí odsud pryč. Ze vzpomínek ho vytrhl dětský smích, spatřil děvče a chlapce, jak utíkají k vodě. Odvrátil se od přístavu, pohledem objal široké panorama pláže, zadíval se na moře. Díval se na malé vlnky, jež se beze spěchu blížily k pláži, rozlišoval různé barevné tóny jejich modří. Zase dětský smích, děvče a chlapec vyběhli z vody, s očima plnými nadšení utíkali na pláž, tam se rozdělili, jejich hlasy zmlkly, moře zahladilo jejich stopy v mokřém písku, Oskar se blížil k moři. Voda mu hrála kolem chodidel a on si vzpomněl, jak se tehdy celý chvěl vzrušením, když s otcem a Núriou vstupoval do moře. Tehdy to bylo poprvé, co na své kůži ucítil slanou vodu, a přestože moc plavat neuměl, otce a Núriu následoval. Pořád ještě nebyl žádný velký plavec, daleko od pláže by se neodvážil, pořád ještě měl respekt před mořem a netroufal si ztratit pevnou půdu pod nohama. Položil se na vodu, na klidnou vodu u pláže a přenechal své tělo hře nízkých vln. Zaslechl zpěv, sytý mužský hlas, postavil se na nohy, zadíval se na pláž, spatřil muže pákistánského původu nesoucího chladicí box s nápoji, jenž zpěvem nabízel své zboží. Lidé na pláži se na něj přátelsky usmívali, někteří si koupili něco k pití, jiní s ním prohodili pár slov. Oskar si vzpomněl, jak mu otec říkal, že měl pocit, že ho tu přijali. Prodavač nápojů se vzdálil, Oskar vystoupil z vody. Procházel se po okraji pláže, pozoroval písek, pozoroval moře, viděl, jak se dal jeden z výletních parníků do pohybu a opouštěl přístav. Po mořské hladině vedle sebe bezhlesně klouzalo několik plachetnic, kolem nich halasně prosvištěl motorový člun. Nad hlavami návštěvníků pláže pomalu zakroužil osamělý racek, zakřičel,

proletěl se nad promenádou a zmizel mezi palmami. Do moře vstoupila korpulentní dáma a s neobyčejnou lehkostí se rychle vzdalovala od břehu. Oskar se vrátil ke svému ručníku, položil se na břicho, zase se díval na moře, naslouchal jazykům, kterými se na pláži mluvilo. Zavřel oči. Poslouchal, jak šumí moře. Ozval se ostrý, rozzlobený mužský hlas. Oskar otevřel oči a viděl, že pákistánský prodavač křičí na mladého černého prodavače, vyhání ho z pláže, ať si jde svoje nápoje prodávat jinam. Mladý černoch se pomalým krokem loudal pryč z promenády, Pákistánec znovu začal zpívat, Oskar si zase lehl, pozoroval vlny, díval se do prázdných dálek. Ještě jednou se šel vykoupat, a když nastal večer, vydal se zpátky domů, nastoupil do autobusu. Provoz ve městě zesílil, univerzitní kampus byl ale opuštěný, hladké fasády a travnaté plochy tu ležely tiše, natěsnány vedle sebe, listnatý oděv stromů se pohyboval skoro neznatelně. Oskarovi vytanula v hlavě vzpomínka, jak byla matka pyšná, když ho přijali ke studiu komparatistiky, jakou měla radost, že splnil její přání a šel studovat na univerzitu. Odpoutal pohled od kampusu, podíval se na nebe. Sledoval dopravní letadlo, jak se vzdaluje a mizí v nekonečném světle.

Zavřel okno a ještě jednou se podíval na bílý dům bez balkónů naproti, který mlčel a koupal se ve slunečním svitu. Odvrátil se, vyšel z ložnice a dal se na cestu do supermarketu. Vyšel ven na živě pulzující ulici. Šel po chodníku, přešel přes silnici, vzal to zkratkou přes Parc de l'Hospital. Většina laviček byla obsazená, ale bylo tu ticho, z korun stromů zněly něžné ptačí hlasy. Na trávníku zase seděl bezdomovec se psem a na lavičce mladá černovlasá žena. Teď se náhle zvedla a hodlala opustit park, když si Oskar

všiml, že na lavičce zapomněla mobil. Upozornil ji na to, poděkovala, sáhla po telefonu, znovu se na Oskara podívala a mínila, že má dojem, že už ho tu někdy viděla. Ano, byl tu před několika lety, připustil Oskar. Jeho otec žije ve Valencii, dodal. Zeptala se ho, odkud je. Odpověděl a řekl, že on ji tehdy také viděl, byla tu s paní na invalidním vozíčku. Ano, s maminkou, přitakala a zeptala se ho, jak se mu ve Valencii líbí. Líbí, ale město ještě dobře nezná a kromě otce a jeho partnerky tu nikoho nemá. Jak dlouho tu zůstane? To že ještě neví, odpověděl a ona řekla, že dnes večer bude koncert, rockový koncert v Jardins del Real, tam že by se určitě s někým seznámil. V Jardins del Real? Ano, v tom velkém parku blízko Jardí del Túria. Taky tam půjde, mínila žena, ukáže mu, kde přesně se koncert koná, navrhla, že se sejdou před kostelem Ermita de Santa Llúcia, on souhlasil a jemně se zeptal, jak se jmenuje. Laia, odpověděla a on řekl svoje jméno, pak se rozloučili. Nakoupil v supermarketu, a když vyšel ven, postřehl, že je na rohu vedlejší ulice krámk s ovocem a zeleninou, který neznal. Vydal se tam, vešel, staré, drobné prodavače s asijskými rysy odpověděl na přátelský pozdrav, klouzal pohledem po barevném ovoci. Něco si vybral, zaplatil, opustil krámk, prošel kolem zahradní restaurace, v níž seděli lidé, povídali si a jedli z kouřících talířů. Na blízském dětském hřišti si hrála děvčata a kluci, pod stromy pobíhali psi. V další ulici postávali nebo posedávali po chodníku ženy a muži, mladší i starší, všichni odkázaní na pomoc druhých, čekali před pobočkou evangelické charity. Vydán všanc jejich podivně tichým pohledům vykročil Oskar ze stínu uličky do sluncem zalité, pulzující ulice, kde se to hemžilo lidmi. Došel domů, najedl se, aby zahnal hlad, vytáhl z knihovny román Javieru Maríase, sedl si s ním na terasu. Četl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Světlo ciziny.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.